

[Waldorff]

løbesedler foran socialforvaltningen i Hvidovre.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han nu, selv om det er et kommunalt anliggende, vil tage initiativ til, at man ændrer de generelle politivedtægter, således at det i fremtiden ikke er muligt at forbyde, at folk ytrer sig via plancher og løbesedler på gader og stræder.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Hr. Waldorff var så elskværdig at antyde, at svaret var et udtryk for, at ministeren vaskede hænder. Det kunne også være et udtryk for, at spørgeren ikke har undersøgt mulighederne for at få oplysning om sit spørgsmål omhyggeligt nok, inden han stillede det. Jeg har prøvet at bistå hr. Waldorff en smule på dette område. Jeg har kun kendskab til den konkrete sag fra det materiale, jeg i sagens anledning har indhentet fra politimesteren i Hvidovre, men på grundlag heraf vil jeg mene, at kommunens afgørelse må være truffet i medfør af § 102 i lov om offentlige veje, og i så fald vil kommunens afgørelse kunne indbringes for ministeriet for offentlige arbejder.

Waldorff (VS):

Man kan åbenbart også blive socialdemokratisk minister ved at undgå at tale politisk. Det drejer sig for mig ikke om, hvilken paragraf kommunen bruger til at afvise. Det undrer mig faktisk, at ministeren, efter at han nu to gange har haft lejlighed til at sige sin mening om disse ting, omhyggeligt undgår at tage stilling til det fundamentale spørgsmål, om en kommune kan afvise princippet om forsamlings- og ytringsfrihed med henvisning til, at man er uenig i det, som de pågældende vil ytre. Det er det, der står i kommunens afslag. Der står:

»Som følge af, at der i forbindelse med blokaden hidtil fra forskellige grupper side til borgerne er uddelt orientering i form af løbesedler og lignende med et indhold, som står i skærende kontrast til sagens realitet og derfor i højere grad vildleder borgerne end bibringer dem et reelt billede af situationen, kan den ansøgte tilladelse desværre ikke imødekommes.«

Jeg skal ikke kunne sige, hvilken paragraf dette her er i overensstemmelse med, men det er i hvert fald givet i modstrid med grundlo-

ven. Jeg mener ikke, at ministeren ligesom kan skyde dette fra sig. Derfor vil jeg gerne spørge: hvis det viser sig nødvendigt, vil ministeren så tage initiativ til, at det ikke fremover skal være muligt at afvise plancheudstillinger og uddeling af løbesedler med henvisning til, at man er politisk uenig i det, som de pågældende ønsker at sige?

Justitsministeren (Erling Jensen):

Det, hr. Waldorff ønsker af mig, er en forhåndsstillingtagen til en sag, andre myndigheder er berettigede til at tage stilling til, og det vil ikke lykkes hr. Waldorff at få mig til det, for dette strider mod de spilleregler, vi både i dette ting og i lovgivningen i øvrigt fastholder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

7) Til *boligministeren* af:

Kaj Hansen (DKP):

»Vil ministeren omgående drage omsorg for, at § 30 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene ændres således, at paragrafen får samme ordlyd, som den havde, før loven blev ændret i forbindelse med den lovgivning, der fulgte efter boligforliget i 1974?« (Spm. nr. 132).

Skriftlig begrundelse.

Før loven blev ændret i 1975, var det således, at når huslejenævnets afgørelse blev indbragt for boligretten, blev stævningen forkyndt såvel for den anden part i lejeforholdet som for huslejenævnet.

Nu er praksis således, at det ikke er huslejenævnet, der indstævnes, men alene lejerne. Samtlige lejere i en ejendom slæbes for domstolen, og de skal nu alene forsvare huslejenævnets afgørelse. Det har ført til urimelige og diskriminerende forhold for lejerne, og endnu værre er det i de kommuner, hvor der end ikke er huslejenævn.

Derfor må loven laves om. Der må oprettes huslejenævn i alle kommuner, og hvor sagen indankes for boligretten, må huslejenævnet medindstævnes.

Boligministeren (Ove Hove):